

LECTIO DIVINA

SEGÉDANYAG

a szentmise evangéliumi szakaszához

Jn 9, 1-41

Nagyböjt 4. vasárnap („A” év)

Hiszel-e az Emberfiában?

PÉCSI EGYHÁZMEGYE
„REMÉNYT ÉS JÖVŐT ADOK NEKTEK”
(JEREMIAS 29.11)

+ EVANGÉLIUM Szent János könyvéből*Hiszel-e az Emberfiában?*

Jézus útközben látott egy vakon született embert. A földre köpött, sarat csinált a nyállal, a sarat a vak szemeire kente, és így szólt hozzá: „Menj, mosakodj meg a Siloe tavában.” Siloe annyit jelent, mint Küldött. Ő elment, megmosdott, és amikor visszatért, már látott.

A szomszédok, és akik azelőtt koldusként ismerték, így szóltak: „Nem ez az, aki itt ült és koldult?” Egyesek azt mondták, hogy: „Ez az!” Mások pedig: „Nem, csak hasonlít rá.” Ő azonban kijelentette: „Én vagyok az?”

Erre az embert, aki nemrég még vak volt, odavitték a farizeusokhoz. Aznap ugyanis, amikor Jézus sarat csinált és megnyitotta a vak szemét, szombat volt. Ezért a farizeusok is megkérdezték tőle, hogy hogyan kezdett látni. Ezt válaszolta: „Sarat tett a szememre, megmosdottam, is most látok.”

A farizeusok közül egyesek megjegyezték: „Nem Istentől való az az ember, hiszen nem tartja meg a szombatot.” Mások azonban így szóltak: „Bűnös ember hogyan tudna ilyen csodákat tenni?” És szakadás támadt köztük.

Azután újból faggatni kezdték a vakot: „Te mit gondolsz arról, aki megnyitotta szemeidet?” Ő azt felelte: „Hogy próféta!”

A zsidók ezt felelték neki: „Te oktatsz minket, aki mindenestül bűnben születél?” És kítaszították őt.

Jézus meghallotta, hogy kítaszították. Amikor találkozott vele, megkérdezte tőle: „Hiszel-e az Emberfiában?” Ő így válaszolt: „Ki az, Uram, hogy higgyek benne?” Jézus ezt felelte: „Látod őt, aki veled beszél: ő az!” Mire az ember így szólt: „Hiszek, Uram!” És leborult előtte.

Azután Jézus ezt mondta: „Ítélni jöttem e világra, hogy akik nem látnak, lássanak, és akik látnak, megvakuljanak.” Meghallotta ezt néhány körülötte álló farizeus, és megkérdezte: „Csak nem vagyunk mi is vakok?” Jézus így felelt: „Ha vakok volnátok, bűnötök nem volna. De ti azt mondjátok, hogy láttok, ezért megmarad bűnötök.”

1. LECTIO – OLVASÁS

1.1. GÖRÖG SZÖVEG SZÓ SZERINTI FORDÍTÁSA

¹ Καὶ παράγων εἶδεν ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς.

És elhaladva látott egy születéstől vak embert.

² καὶ ἠρώτησαν αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ λέγοντες· Παββί, τίς ἡμαρτεν, οὗτος ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῆι;

És az ő tanítványai kérdezték őt mondván: „Rabbi, ki vétkezett, ez vagy az ő szülei, hogy vakon született?”

³ ἀπεκρίθη Ἰησοῦς· Οὔτε οὗτος ἡμαρτεν οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ’ ἵνα φανερωθῆι τὰ ἔργα τοῦ θεοῦ ἐν αὐτῷ.

Jézus felelt: „Sem ez nem vétkezett, sem a szülei, hanem hogy nyilvánvalóvá legyenek benne Isten cselekedetei.

⁴ ἡμᾶς δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμπαντός με ἕως ἡμέρα ἐστίν· ἔρχεται νῦν ὅτε οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι.

Szükséges, hogy amíg nappal van, annak a cselekedeteit végezzük, aki küldött engem: eljön az éjszaka, amikor senki sem tudja végezni.

⁵ ὅταν ἐν τῷ κόσμῳ ᾧ, φῶς εἰμι τοῦ κόσμου.

Amíg a világban vagyok, a világ világossága vagyok.

⁶ ταῦτα εἰπὼν ἔπτυσεν χαμαὶ καὶ ἐποίησεν πηλὸν ἐκ τοῦ πτύσματος, καὶ ἐπέχρισεν αὐτοῦ τὸν πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς,

Ezeket mondva a földre köpött, és sarat csinált a köpésből, és rákente a sarat az ő szemeire,

⁷ καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ὑπαγε νίψαι εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ (ὃ ἐρμηνεύεται Ἀπεσταλμένος). ἀπήλθεν οὖν καὶ ἐνίψατο, καὶ ἦλθεν βλέπων.

És mondta neki: „Menj el, mosakodj meg Silóám fürdőjébe (ami lefordítva: ’Küldött’)!” Elment tehát, és megmosakodott, és látóként jött el.

⁸ οἱ οὖν γείτονες καὶ οἱ θεωροῦντες αὐτὸν τὸ πρότερον ὅτι προσαίτης ἦν ἔλεγον Οὐχ οὗτός ἐστιν ὁ καθήμενος καὶ προσαιτῶν;

A szomszédok tehát és az őt azelőtt szemlélők, mert koldus volt, mondták: „Nem ez az, aki ült és koldult?”

⁹ ἄλλοι ἔλεγον ὅτι Οὗτός ἐστιν ἄλλοι ἔλεγον Οὐχί, ἀλλὰ ὁμοίος αὐτῷ ἐστίν. ἐκεῖνος ἔλεγον ὅτι Ἐγὼ εἰμι.

Mások mondták: „Ez az.” Mások mondták: „Nem, hanem hasonló hozzá.” Az mondta: „Én vagyok.”

¹⁰ ἔλεγον οὖν αὐτῷ· Πῶς ἠνεόχθησάν σου οἱ ὀφθαλμοί;

Tehát mondták neki: „Tehát hogyan nyíltak meg a te szemeid?”

¹¹ ἀπεκρίθη ἐκεῖνος· Ὁ ἄνθρωπος ὁ λεγόμενος Ἰησοῦς πηλὸν ἐποίησεν καὶ ἐπέχρισέν μου τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εἶπέν μοι ὅτι Ὑπαγε εἰς τὸν Σιλωὰμ καὶ νίψαι ἀπελθὼν οὖν καὶ νιψάμενος ἀνέβλεψα.

Az felelt: „A Jézusnak nevezett ember sarat csinált, és bekente a szemeimet, és mondta nekem: „Menj el Silóámba és mosakdj meg: elmenve tehát és megmosakodva látóvá lettem.”

¹² καὶ εἶπαν αὐτῷ Ποῦ ἐστὶν ἐκεῖνος; λέγει Οὐκ οἶδα.

És mondták neki: „Hol van az?” Mondta: „Nem tudom.”

¹³ Ἄγουσιν αὐτὸν πρὸς τοὺς Φαρισαίους τὸν ποτε τυφλόν.

Elviszik őt, az egykor vakot, a farizeusokhoz.

¹⁴ ἦν δὲ σάββατον ἐν ἧ ἡμέρᾳ τὸν πηλὸν ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἀνέφξεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς.

De szombat volt, amely napon Jézus sarat csinált, és megnyitotta az ő szemeit.

¹⁵ πάλιν οὖν ἠρώτων αὐτὸν καὶ οἱ Φαρισαῖοι πῶς ἀνέβλεψεν. ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Πηλὸν ἐπέθηκέν μου ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ ἐνιψάμην, καὶ βλέπω.

Tehát ismét kérdezték őt a farizeusok is, hogyan lett látóvá. Az pedig mondta nekik: „Sarat helyezett a szemeimre, és megmosakodtam, és látok.”

¹⁶ ἔλεγον οὖν ἐκ τῶν Φαρισαίων τινές· Οὐκ ἔστιν οὗτος παρὰ θεοῦ ὁ ἄνθρωπος, ὅτι τὸ σάββατον οὐ τηρεῖ. ἄλλοι ἔλεγον· Πῶς δύναται ἄνθρωπος ἀμαρτωλὸς τοιαῦτα σημεῖα ποιεῖν; καὶ σχίσμα ἦν ἐν αὐτοῖς.

Néhányan tehát a farizeusok közül mondták: „Ez az ember nem Istentől van, mert nem tartja meg a szombatot. Mások pedig mondták: „Hogyan képes egy bűnös ember ilyen jeleket tenni?” És szakadás volt közöttük.

¹⁷ λέγουσιν οὖν τῷ τυφλῷ πάλιν· Τί σὺ λέγεις περὶ αὐτοῦ, ὅτι ἠνέφξέν σου τοὺς ὀφθαλμοὺς; ὁ δὲ εἶπεν ὅτι Προφήτης ἐστίν.

Mondják tehát ismét a vaknak: „Te mit mondasz őróla, hogy megnyitotta a te szemeidet?” Az pedig mondta: „Próféta.”

¹⁸ Οὐκ ἐπίστευσαν οὖν οἱ Ἰουδαῖοι περὶ αὐτοῦ ὅτι ἦν τυφλὸς καὶ ἀνέβλεψεν, ἕως ὅτου ἐφώνησαν τοὺς γονεῖς αὐτοῦ τοῦ ἀναβλέψαντος

A zsidók nem hitték tehát róla, hogy vak volt és látó lett, ameddig hívták az ő szüleit, a látóvá lettét.

¹⁹ καὶ ἠρώτησαν αὐτοὺς λέγοντες· Οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς ὑμῶν, ὃν ὑμεῖς λέγετε ὅτι τυφλὸς ἐγεννήθη; πῶς οὖν βλέπει ἄρτι;

És kérdezték őket mondva: „Ez a ti fiatok, akiről ti azt mondjátok, hogy vakon született?” Hogyan lát tehát most?”

²⁰ ἀπεκρίθησαν οὖν οἱ γονεῖς αὐτοῦ καὶ εἶπαν Οἶδαμεν ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς ἡμῶν καὶ ὅτι τυφλὸς ἐγεννήθη·

Felelték tehát az ő szülei, és mondták: „Tudjuk, hogy ez a mi fiunk, és hogy vakon született:

²¹ πῶς δὲ νῦν βλέπει οὐκ οἶδαμεν, ἢ τίς ἤνοιξεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμεῖς οὐκ οἶδαμεν· αὐτὸν ἐρωτήσατε, ἡλικίαν ἔχει, αὐτὸς περὶ ἑαυτοῦ λαλήσει.

De hogyan lát most, nem tudjuk, vagy ki nyitotta meg az ő szemeit, mi nem tudjuk: őt kérdezzétek, megvan az érett kora, ő beszélni fog önmagáról.”

²² ταῦτα εἶπαν οἱ γονεῖς αὐτοῦ ὅτι ἐφοβοῦντο τοὺς Ἰουδαίους, ἦδη γὰρ συνετέθειντο οἱ Ἰουδαῖοι ἵνα ἐάν τις αὐτὸν ὁμολογήσῃ χριστόν, ἀποσυνάγωγος γένηται.

Ezeket mondták az ő szülei, mert féltek a zsidóktól: ugyanis már megállapodtak a zsidók, hogy ha valaki megvallja őt Krisztusnak, legyen kiközösítetté.

²³ διὰ τοῦτο οἱ γονεῖς αὐτοῦ εἶπαν ὅτι Ἡλικίαν ἔχει, αὐτὸν ἐπερωτήσατε.

Ezért mondták az ő szülei: „Megvan az érett kora, őt kérdezzétek.”

²⁴ Ἐφώνησαν οὖν ὃν ἄνθρωπον ἐκ δευτέρου ὃς ἦν τυφλὸς καὶ εἶπαν αὐτῷ Δὸς δόξαν τῷ θεῷ ἡμεῖς οἶδαμεν ὅτι οὗτος ὁ ἄνθρωπος ἁμαρτωλὸς ἐστιν.

Tehát hívták az embert másodszor, aki vak volt, és mondták neki: „Adj dicsőséget az Istennek: mi tudjuk, hogy ez az ember bűnös.”

²⁵ ἀπεκρίθη οὖν ἐκεῖνος Εἰ ἁμαρτωλὸς ἐστιν οὐκ οἶδα ἐν οἶδα ὅτι τυφλὸς ὢν ἄρτι βλέπω.

Az felelt tehát: „Hogy bűnös-e, nem tudom: egyet tudok: vak lévén most látok.”

²⁶ εἶπον οὖν αὐτῷ Τί ἐποίησέν σοι; πῶς ἤνοιξέν σου τοὺς ὀφθαλμοὺς;

Tehát mondták neki: „Ki tette neked? Hogyan nyitotta meg a te szemeidet?”

²⁷ ἀπεκρίθη αὐτοῖς· Εἶπον ὑμῖν ἦδη καὶ οὐκ ἠκούσατε· τί πάλιν θέλετε ἀκούειν; μὴ καὶ ὑμεῖς θέλετε αὐτοῦ μαθηταὶ γενέσθαι;

Felelte nekik: „Mondtam már nektek, és nem hallgattatok: mit akarjátok ismét hallani? Talán csak nem ti is az ő tanítványai akartok lenni?”

²⁸ ἐλοιδόρησαν αὐτὸν καὶ εἶπον Σὺ μαθητῆς εἶ ἐκείνου, ἡμεῖς δὲ τοῦ Μωϋσέως ἐσμέν μαθηταὶ

És gúnyolták őt, és mondták: „Te vagy annak a tanítványa, mi viszont Mózes tanítványai vagyunk:

²⁹ ἡμεῖς οἶδαμεν ὅτι Μωϋσεῖ λελάληκεν ὁ θεός, τοῦτον δὲ οὐκ οἶδαμεν πόθεν ἐστίν.

Mi tudjuk, hogy Mózesnek beszélt az Isten, de ezt nem tudjuk, honnan van.”

³⁰ ἀπεκρίθη ὁ ἄνθρωπος καὶ εἶπεν αὐτοῖς Ἐν τούτῳ γὰρ τὸ θαυμαστὸν ἐστιν ὅτι ὑμεῖς οὐκ οἶδατε πόθεν ἐστίν, καὶ ἤνοιξέν μου τοὺς ὀφθαλμοὺς.

Felelte az ember, és mondta nekik: „Ebben ugyanis csodálatraméltó, hogy ti nem tudjátok, honnan van, és megnyitotta az én szemeimet.”

31 οἴδαμεν ὅτι ἀμαρτωλῶν ὁ θεὸς οὐκ ἀκούει, ἀλλ’ ἐάν τις θεοσεβῆς ἦ καὶ τὸ θέλημα αὐτοῦ ποιῆ τούτου ἀκούει.

Tudjuk, hogy az Isten nem hallgat meg bűnösöket, hanem ha valaki Isten-félő, és teszi az ő akaratát, ezt meghallgatja.

32 ἐκ τοῦ αἰῶνος οὐκ ἠκούσθη ὅτι ἠνέφξεν τις ὀφθαλμοὺς τυφλοῦ γεγεννημένου.

Öröktől fogva nem hallatszott, hogy valaki megnyissa egy vakon születettnek szemeit:

33 εἰ μὴ ἦν οὗτος παρὰ θεοῦ, οὐκ ἠδύνατο ποιεῖν οὕδέν.

Ha ez nem Istentől volna, nem lett volna képes semmit sem tenni.”

34 ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπαν αὐτῷ Ἐν ἀμαρτίαις σὺ ἐγεννήθης ὅλος, καὶ σὺ διδάσκεις ἡμᾶς; καὶ ἐξέβαλον αὐτὸν ἔξω.

Feleltek és mondták neki: „Te bűnökben születél egészen, és te tanítasz minket?” És kidobták őt kívülre.

35 Ἦκουσεν Ἰησοῦς ὅτι ἐξέβαλον αὐτὸν ἔξω, καὶ εὐρών αὐτὸν εἶπεν· Σὺ πιστεύεις εἰς τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου;

Jézus hallotta, hogy kidobták őt kívülre, és megkeresve őt mondta: „Te hiszel az ember fiában?”

36 ἀπεκρίθη ἐκεῖνος καὶ εἶπεν· Καὶ τίς ἐστιν, κύριε, ἵνα πιστεύσω εἰς αὐτόν;

Az felelte és mondta: „És ki az, Uram, hogy higgyek benne?”

37 εἶπεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Καὶ ἑώρακας αὐτόν καὶ ὁ λαλῶν μετὰ σοῦ ἐκεῖνός ἐστιν.

Jézus mondta neki: „Láttad is őt, és az az, aki veled beszél.”

38 ὁ δὲ ἔφη Πιστεύω, κύριε καὶ προσεκύνησεν αὐτῷ.

Az pedig mondta: „Hiszek, Uram.” És imádta őt.

39 καὶ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· Εἰς κρίμα ἐγὼ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ἦλθον, ἵνα οἱ μὴ βλέποντες βλέπωσιν καὶ οἱ βλέποντες τυφλοὶ γένωνται.

És mondta Jézus: „Én ítéletre jöttem erre a világra, hogy akik nem látnak, lássanak, és akik látnak, váljanak vakokká.”

40 ἤκουσαν ἐκ τῶν Φαρισαίων ταῦτα οἱ μετ’ αὐτοῦ ὄντες, καὶ εἶπον αὐτῷ Μὴ καὶ ἡμεῖς τυφλοὶ ἐσμεν;

Ezeket hallották a farizeusok közül azok, akik vele voltak, és mondták neki: „Talán csak nem vagyunk mi is vakok?”

41 εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς Εἰ τυφλοὶ ἦτε, οὐκ ἂν εἶχετε ἀμαρτίαν νῦν δὲ λέγετε ὅτι Βλέπομεν· ἡ ἀμαρτία ὑμῶν μένει.

Mondta nekik Jézus: „Ha vakok volnátok, nem lenne bűnötök: most pedig mondjátok: »Látunk«, megmarad a ti bűnötök.”

1.2. NOVA VULGATA ÉS MAGYAR FORDÍTÁSOK

NOVA VULGATA

Szent István Társulat fordítása

Szent Jeromos Katolikus Bibliatársulat fordítása

Békés-Dalos Újszövetségi Szentírás

Károli Gáspár revideált fordítása

Simon Tamás László O.S.B. Újszövetség-fordítása

¹ ET PRAETERIENS VIDIT HOMINEM CAECUM A NATIVITATE.

¹ Egyszer útközben (Jézus) látott egy vakon született embert.

¹ Amikor továbbment, látott egy vakon született embert.

¹ *Egyszer útközben látott egy vakon született embert.*

¹ *És a mint eltávozik, látta egy embert, a ki születésétől fogva vak vala.*

¹ Amint továbbment, meglátott egy születése óta vak embert.

² ET INTERRO GAVERUNT EUM DISCIPULI SUI DICENTES: “RABBI, QUIS PECCAVIT, HIC AUT PARENTES EIUS, UT CAECUS NASCERETUR?”.

² Tanítványai megkérdezték tőle: „Mester, ki vétkezett, ez vagy a szülei, hogy vakon született?”

² Tanítványai megkérdezték őt: »Mester, ki vétkezett, ő vagy a szülei, hogy vakon született?«

² *Tanítványai megkérdezték tőle: „Mester, ki vétkezett, ez vagy a szülei, hogy vakon született?”*

² *És kérdezik őt a tanítványai, mondván: Mester, ki vétkezett, ez-é vagy ennek szülei, hogy vakon született?*

² A tanítványai megkérdezték tőle: – Rabbi, ki vétkezett: ez vagy a szülei, hogy vakon született?

³ RESPONDIT IESUS: “NEQUE HIC PECCAVIT NEQUE PARENTES EIUS, SED UT MANIFESTENTUR OPERA DEI IN ILLO.

³ „Sem ez nem vétkezett – felelte Jézus –, sem a szülei, hanem az Isten tetteinek kell rajta nyilvánvalóvá válniuk.

³ Jézus azt felelte: »Sem ő nem vétkezett, sem a szülei, hanem Isten tetteinek kell megnyilvánulniuk benne.

³ *„Sem ez nem vétkezett, felelte Jézus, sem a szülei, hanem hanem inkább Isten művének kell megnyilvánulnia rajta.*

³ *Felele Jézus: Sem ez nem vétkezett, sem ennek szülei; hanem, hogy nyilvánvalókká legyenek benne az Isten dolgai.*

³ Jézus így válaszolt: – Nem ő vétkezett, s nem is a szülei, hanem azért van így, hogy nyilvánvalóvá legyenek általa Isten művei.

⁴ NOS OPORTET OPERARI OPERA EIUS, QUI MISIT ME, DONEC DIES EST; VENIT NOX, QUANDO NEMO POTEST OPERARI.

⁴ Addig kell végbevinnem annak tetteit, aki küldött, amíg nappal van. Eljön az éjszaka, s akkor senki sem munkálkodhat.

⁴ Nekünk annak tetteit kell cselekednünk, aki engem küldött, míg nappal van. Eljön az éjszaka, amikor senki sem munkálkodhat.

⁴ *Nekünk addig kell véghezvinnünk annak műveit, aki küldött engem, míg nappal van. Eljön az éjszaka, amikor senki sem munkálkodhatik.*

⁴ *Nékem cselekednem kell annak dolgait, a ki elküldött engem, a míg nappal van: eljő az éjszaka, mikor senki sem munkálkodhatik.*

⁴ Amíg nappal van nekünk, annak a műveit kell végeznünk, aki küldött engem. Eljön az éjszaka, amikor senki sem munkálkodhat.

⁵ QUAMDIU IN MUNDO SUM, LUX SUM MUNDI”.

⁵ Amíg e világban vagyok, világossága vagyok a világnak.”

⁵ Amíg a világban vagyok, világossága vagyok a világnak.«

⁵ *Amíg e világban vagyok, világossága vagyok a világnak.”*

⁵ *Míg e világon vagyok, e világ világossága vagyok.*

⁵ Amíg a világban vagyok, világossága vagyok a világnak.

⁶ HAEC CUM DIXISSET, EXSPUIT IN TERRAM ET FECIT LUTUM EX SPUTO ET LINIVIT LUTUM SUPER OCULOS EIUS

⁶ Míg ezeket mondta, a földre köpött, nyálával sarat csinált, s a sarat a vak szemére kente,

⁶ Miután ezeket mondta, földre köpött, sarat csinált a nyálból, a sarat a vak szemére kente,

⁶ *E szavak után a földre köpött, sarat csinált a nyálból, a sarat a vak szemére kente és így szólt hozzá:*

⁶ *Ezeket mondván, a földre köpe, és az ő nyálából sárt csinála, és rákené a sarat a vak szemére,*

⁶ Miután ezt mondta, a földre köpött, sarat csinált a nyállal, és rákente a sarat a vak szemére,

⁷ ET DIXIT EI: “VADE, LAVA IN NATATORIA SILOAE!” – QUOD INTERPRETATUR MISSUS C. ABIIT ERGO ET LAVIT ET VENIT VIDENS.

⁷ majd meghagyta neki: „Menj, mosakodj meg a Siloe tavában.” Ez annyit jelent, mint: „küldött”. Az elment, megmosdott, s amikor visszatért, már látott.

⁷ és azt mondta neki: »Eredj, mosakodj meg a Síloe tavában!« Ez küldöttet jelent. Elment tehát, megmosdott, és ép szemmel tért vissza.

⁷ „Menj, mosakodjál meg Síloe tavában.” Ennek jelentése: „Küldött.” Az ember elment, megmosdott és ép szemmel tért vissza.

⁷ És monda néki: Menj el, mosakodjál meg a Siloám tavában (a mi azt jelenti: Küldött). Elméne azért és megmosakodék, és megjöve látva.

⁷ majd így szólt hozzá: – Menj, mosakodj meg a Siloám tavában! – Siloám jelentése: „Küldött”. Az pedig elment, megmosakodott, és amikor visszatért, már látott.

⁸ ITAQUE VICINI ET, QUI VIDEBANT EUM PRIUS QUIA MENDICUS ERAT, DICEBANT: “NONNE HIC EST, QUI SEDEBAT ET MENDICABAT?”; ⁹ ALII DICEBANT: “HIC EST!”; ALII DICEBANT: “NEQUAQUAM, SED SIMILIS EST EIUS!”. ILLE DICEBAT: “EGO SUM!”.

⁸ A szomszédok és akik azelőtt koldulni látták, megkérdezték: „Nem ez az, aki itt ült és koldult?”

⁸ Ezért a szomszédok és akik azelőtt látták őt mint koldust, azt kérdezték: »Nem ő az, aki itt ült és koldult?« Egyesek azt mondták: »Ő az.«

⁸ A szomszédok és akik azelőtt koldulni látták, kérdezték egymást: „Nem ez az, aki itt ült és koldult?” Egyesek állították: „Ez az.”

⁸ A szomszédok azért, és a kik az előtt látták azt, hogy vak vala, mondának: Nem ez-é az, a ki itt szokott ülni és koldulni?

⁸ A szomszédok és azok, akik azelőtt koldusként látták, így szóltak: – Ugye ő az, aki itt szokott ülni és koldulni?

⁹ Némelyek azt állították: „Igen, ez az”, mások ellenben tagadták: „Nem az, csak hasonlít hozzá.” De ő kijelentette: „Én vagyok az.”

⁹ Mások így szóltak: »Nem, csak hasonlít rá.« Ő azonban kijelentette: »Én vagyok az.«

⁹ Mások azonban tagadták: „Nem az, hanem csak hasonló hozzá.”

⁹ Némelyek azt mondák, hogy: Ez az; mások pedig, hogy: Hasonlít hozzá. Ő azt mondá, hogy: Én vagyok az.

⁹ Egyesek azt mondták: „Bizony, ő az!” Mások meg: „Ugyan már, csak hasonlít hozzá!” De ő kijelentette: – Bizony, én vagyok az!

¹⁰ DICEBANT ERGO EI: “QUOMODO IGITUR APERTI SUNT OCULI TIBI?”.

¹⁰ Erre megkérdezték tőle: „Hogyan nyílt meg a szemed?”

¹⁰ Erre megkérdezték tőle: »Hogyan nyíltak meg a szemeid?«

¹⁰ De ő kijelentette: „Én vagyok az.” Erre megkérdezték tőle: „Hogyan nyílt meg a szemed?”

¹⁰ Mondának azért néki: Mimódon nyíltak meg a te szemeid?

¹⁰ Erre ezt kérdezték tőle: – Akkor hogyan nyílt meg a szemed?

¹¹ RESPONDIT ILLE: “HOMO, QUI DICITUR IESUS, LUTUM FECIT ET UNXIT OCULOS MEOS ET DIXIT MIHI: “VADE AD SILOAM ET LAVA! “. ABII ERGO ET LAVI ET VIDI”.

¹¹ Elmondta nekik: „Az az ember, akit Jézusnak hívnak, sarat csinált, a szememre kente s meghagyta: Menj, mosakodj meg a Siloe tavában. Elmentem, megmosdottam és látok.”

¹¹ Azt felelte: »Az az ember, akit Jézusnak hívnak, sarat csinált, megkente a szemeimet, és azt mondta nekem: ‘Menj a Síloe tavához, és mosakodj meg.’ Elmentem tehát, megmosdottam, és látok.«

¹¹ Elmondta nekik: „Az az ember, akit Jézusnak hívnak, sarat csinált, megkente vele szememet és azt mondta: Menj Síloe tavához és mosdjal meg. Én elmentem, megmosdottam és látok.”

¹¹ Felele az és monda: Egy ember, a kit Jézusnak mondanak, sarat készíté és rákené a szemeimre, és monda nékem: Menj el a Siloám tavára és mosódjál meg; miután pedig elmenék és megmosakodám, megjöve látásom.

¹¹ Így válaszolt: – Az az ember, akit Jézusnak hívnak, sarat csinált, megkente a szememet, és azt mondta nekem: „Menj a Siloámhoz, és mosakodj meg!” Elmentem tehát, megmosakodtam, és látni kezdtem. –

¹² ET DIXERUNT EI: “UBI EST ILLE?”. AIT: “nescio”.

¹² Erre megkérdezték tőle: „Hol van?” „Nem tudom” – felelte.

¹² Azok megkérdezték tőle: »Hol van ő?« Ő azt felelte: »Nem tudom.«

¹² Azok megkérdezték: „Hol van ő? „Nem tudom”, felelte.

¹² Mondának azért néki: Hol van az? Monda: Nem tudom.

¹² Hol van ez az ember? – kérdezték tőle. – Nem tudom – felelte.

¹³ ADDUCUNT EUM AD PHARISAEOS, QUI CAECUS FUERAT.

¹³ Az imént még vak embert elvitték a farizeusokhoz,

¹³ Ekkor elvitték a farizeusokhoz azt, aki előbb vak volt.

¹³ Erre elvitték a farizeusokhoz az imént még vakot.

¹³ Vivék őt, a ki előbb még vak volt, a farizeusokhoz.

¹³ Ezt a nemrég még vak embert a farizeusok elé vezették.

¹⁴ ERAT AUTEM SABBATUM, IN QUA DIE LUTUM FECIT IESUS ET APERUIT OCULOS EIUS.

¹⁴ mert az a nap, amikor Jézus sarat csinált és megnyitotta a szemét, szombati nap volt.

¹⁴ Azon a napon pedig, amikor Jézus a sarat csinálta és megnyitotta szemeit, szombat volt.

¹⁴ Aznap ugyanis, amikor Jézus sarat csinált és megnyitotta szemét, szombat volt.

¹⁴ Mikor pedig Jézus a sarat csinálá és felnyitá ennek szemeit, szombat vala.

¹⁴ Az a nap pedig, amelyen Jézus sarat csinált, és megnyitotta a szemét, szombat volt.

¹⁵ ITERUM ERGO INTERROGABANT ET EUM PHARISAEI QUOMODO VIDISSET. ILLE AUTEM DIXIT EIS: “LUTUM POSUIT SUPER OCULOS MEOS, ET LAVI ET VIDEO”.

¹⁵ A farizeusok is megkérdezték tőle, hogyan nyílt meg a szeme. Elmondta nekik: „Sarat tett a szememre, megmosdottam és látok.”

¹⁵ Ismét megkérdezték tehát tőle a farizeusok is, hogy hogyan nyerte vissza a szeme világát. Ő azt felelte: »Sarat tett a szemeimre, megmosdottam, és látok.«

¹⁵ *A farizeusok is megkérdezték, hogyan nyerte vissza szeme világát. Nekik is elmondta: „Sarat tett a szememre, megmosdottam és most látok.”*

¹⁵ *Szintén a farizeusok is megkérdezték azért őt, mimódon jött meg a látása? Ő pedig monda nekik: Sarat tőn szemeimre, és megmosakodám, és látok.*

¹⁵ Ekkor a farizeusok is megkérdezték tőle, hogyan jött meg a látása. Ezt mondta nekik: – Sarat tett a szememre, megmosakodtam, és látok.

¹⁶ DICEBANT ERGO EX PHARISAEIS QUIDAM: “NON EST HIC HOMO A DEO, QUIA SABBATUM NON CUSTODIT!”; ALII AUTEM DICEBANT: “QUOMODO POTEST HOMO PECCATOR HAEC SIGNA FACERE?”. ET SCHISMA ERAT IN EIS.

¹⁶ A farizeusok közül némelyek így vélekedtek: „Ez az ember nem Istentől való, hisz nem tartja meg a szombatot.” Mások ellene vetették: „Hogyan tehet bűnös ember ilyen csodát?” Így szakadás támadt közöttük.

¹⁶ Azt mondták erre néhányan a farizeusok közül: »Nem Istentől való ez az ember, aki a szombatot nem tartja meg!« Mások azt mondták: »Hogyan cselekedhet bűnös ember ilyen csodajeleket?« És szakadás támadt köztük.

¹⁶ *Egyik-másik farizeus megjegyezte: „Nem Istentől való ez az ember, hiszen nem tartja meg a szombatot.” Mások viszont ellene vetették: „Hogyan tud bűnös ember ilyen csodákat művelni?” És szakadás támadt köztük.*

¹⁶ *Mondának azért némelyek a farizeusok közül: Ez az ember nincsen Istentől, mert nem tartja meg a szombatot. Mások mondának: Mimódon tehet bűnös ember ilyen jeleket? És hasonlós lón közöttük.*

¹⁶ Erre a farizeusok közül néhányan ezt mondták: – Nem Istentől való ez az ember, mert nem tartja meg a szombatot. Mások így szóltak: – Hogyan tehet bűnös ember ilyen jeleket? És megoszlás támadt köztük.

¹⁷ DICUNT ERGO CAECO ITERUM: “TU QUID DICIS DE EO QUIA APERUIT OCULOS TUOS?”. ILLE AUTEM DIXIT: “PROPHETA EST!”.

¹⁷ Azért hát tovább faggatták a vakot: „Mit tartasz arról, aki visszaadta a szemed világát?” „Azt, hogy próféta” – felelte.

¹⁷ Erre ismét megkérdezték a vaktól: »Te mit gondolsz róla, hisz megnyitotta szemeidet?« Ő pedig azt felelte: »Próféta!«

¹⁷ *Ismét faggatni kezdték a vakot: „Te mit tartasz róla, mivel visszaadta szemed világát?” „Hogy próféta” – felelte az.*

¹⁷ *Újra mondának a vaknak: Te mit szólsz ő róla, hogy megnyitá a szemeidet? Ő pedig monda: Hogy próféta.*

¹⁷ Ezért ismét a vakhoz fordultak: – Te mit mondasz róla? Hiszen megnyitotta a szemed! – Próféta – válaszolta.

¹⁸ NON CREDIDERUNT ERGO IUDAEI DE ILLO QUIA CAECUS FUISSET ET VIDISSET, DONEC VOCAVERUNT PARENTES EIUS, QUI VIDERAT.

¹⁸ De a zsidók sehogy se akarták elhinni, hogy vak volt, és hogy visszanyerte a szeme világát, azért odahívták az imént még vak embernek a szüleit

¹⁸ A zsidók azonban nem hitték el róla, hogy vak volt, és visszatért a látása, amíg elő nem hívták a most már ép szemű ember szüleit.

¹⁸ *A zsidók ezért egyáltalán nem akarták elhinni, hogy vak volt és hogy visszanyerte látását. Odahívták tehát a vak szüleit, és azokat kezdték faggatni:*

¹⁸ *Nem hívék azért a zsidók róla, hogy vak vala és megjöve a látása, mígnem előhívák annak szüleit, a kinek megjöve a látása,*

¹⁸ A zsidók azonban nem hitték el róla, hogy vak volt, és megjött a látása, amíg oda nem hívták a szüleit,

¹⁹ ET INTERROGAVERUNT EOS DICENTES: “HIC EST FILIUS VESTER, QUEM VOS DICITIS QUIA CAECUS NATUS EST? QUOMODO ERGO NUNC VIDET?”.

¹⁹ és őket faggatták: „A ti fiatok? Azt mondjátok róla, hogy vakon született! Hogy lehet akkor, hogy most lát?”

¹⁹ Megkérdezték őket: »A ti fiatok ez, s azt mondjátok róla, hogy vakon született? Most hogyan lát tehát?«

¹⁹ *„A ti fiatok ez? Erről mondjátok, hogy vakon született? Hogyan lehet, hogy most lát?”*

¹⁹ *És megkérdezék azokat, mondván: Ez a ti fiatok, a kiről azt mondjátok, hogy vakon született? mimódon lát hát most?*

¹⁹ és meg nem kérdezték tőlük: – A ti fiatok ez, akiről azt állítjátok, hogy vakon született? Akkor hogyan lehetséges, hogy most lát?

²⁰ RESPONDERUNT ERGO PARENTES EIUS ET DIXERUNT: “SCIMUS QUIA HIC EST FILIUS NOSTER ET QUIA CAECUS NATUS EST.

²⁰ Szülei ezt válaszolták: „Azt tudjuk, hogy a mi fiunk, és hogy vakon született.

²⁰ A szülei azt felelték: »Azt tudjuk, hogy ez a mi fiunk, és hogy vakon született.

²⁰ Szülei így feleltek: „Azt tudjuk, hogy ez a mi fiunk, és hogy vakon született.

²⁰ Felelének nekik annak szülei és mondának: Tudjuk, hogy ez a mi fiunk, és hogy vakon született:

²⁰ Szülei így válaszoltak: – Azt tudjuk, hogy ez a mi fiunk, és hogy vakon született,

²¹ QUOMODO AUTEM NUNC VIDEAT NESCIamus, AUT QUIS EIUS APERUIT OCULOS NOS NESCIamus; IPSUM INTERROGATE. AETATEM HABET; IPSE DE SE LOQUETUR!”.

²¹ De hogy most miképpen lát, azt nem tudjuk. S azt sem tudjuk, ki adta vissza a szeme világát. Kérdezték meg tőle magától, hisz megvan hozzá a kora, mondja el maga.”

²¹ De hogy most miképpen lát, nem tudjuk, és hogy ki nyitotta meg szemét, azt sem tudjuk. Kérdezték őt, megvan a kora, majd ő beszél magáról.«

²¹ De hogyan nyerte vissza látását, azt nem tudjuk. Azt sem tudjuk, ki adta vissza szeme világát. Őt magát kérdezték, megvan a kora. Beszéljen ő magáról.”

²¹ De mimódon lát most, nem tudjuk; vagy ki nyitotta meg a szemeit, mi nem tudjuk: elég idős már ő; őt kérdezték; ő beszéljen magáról.

²¹ de hogy most mi módon lát, azt nem tudjuk, és hogy ki nyitotta meg a szemét, azt sem tudjuk. Tőle kérdezték meg, elég idős már, majd ő beszél a saját nevében.

²² HAEC DIXERUNT PARENTES EIUS, QUIA TIMEBANT IUDAEOS; IAM ENIM CONSPIRAVERANT IUDAEI, UT, SI QUIS EUM CONFITERETUR CHRISTUM, EXTRA SYNAGOGAM FIERET.

²² A szülők azért beszéltek így, mert féltek a zsidóktól. A zsidók ugyanis elhatározták, hogy azt, aki Messiásnak vallja, kizárják a zsinagógából.

²² Ezt azért mondták a szülei, mert féltek a zsidóktól, mivel már elhatározták a zsidók, hogy ha valaki Krisztusnak vallja őt, ki kell zárni a zsinagógából.

²² Szülei azért beszéltek így, mert féltek a zsidóktól. A zsidók ugyanis elhatározták, hogy azt, aki Messiásnak meri vallani, kizárják a zsinagógából.

²² Ezeket mondák annak szülei, mivelhogy félnek vala a zsidóktól: mert megegyeztek már a zsidók, hogy ha valaki Krisztusnak vallja őt, rekesztessék ki a gyülekezetből.

²² Ezt azért mondták a szülei, mert féltek a zsidóktól, mivel a zsidók már megegyeztek abban, hogy ha valaki Krisztusnak vallja őt, azt ki kell zárni a zsinagógából.

²³ PROPTEREA PARENTES EIUS DIXERUNT: “AETATEM HABET; IPSUM INTERROGATE!”.

²³ Ezért mondták a szülei: „Megvan hozzá a kora, kérdezzétek meg tőle magától.”

²³ Ezért mondták a szülei: »Megvan a kora, őt kérdezzétek.«

²³ Ezért mondták a szülei: „Megvan a kora, őt kérdezzétek.”

²³ Ezért mondák annak szülei, hogy: Elég idős, őt kérdezzétek.

²³ Ezért mondták a szülei: „Elég idős már, kérdezzétek őt!”

²⁴ VOCAVERUNT ERGO RURSUM HOMINEM, QUI FUERAT CAECUS, ET DIXERUNT EI: “DA GLORIAM DEO! NOS SCIMUS QUIA HIC HOMO PECCATOR EST”.

²⁴ Erre másodszor is hívták a vakon született embert és figyelmeztették: „Dicsőítsd meg az Istent! Mi tudjuk, hogy ez az ember bűnös.”

²⁴ Másodszor is előhívták tehát az embert, aki vak volt, és azt mondták neki: »Adj dicsőséget Istennek! Mi tudjuk, hogy ez az ember bűnös.«

²⁴ Még egyszer hívták tehát a vakon született embert és figyelmeztették: „Adj dicsőséget Istennek! Mi tudjuk, hogy ez az ember bűnös.”

²⁴ Másodszor is szólíták azért az embert, a ki vak vala, és mondának néki: Adj dicsőséget az Istennek; mi tudjuk, hogy ez az ember bűnös.

²⁴ Másodszor is odahívták tehát a nemrég még vak embert, és ezt mondták neki: – Dicsőítsd Istent! Mi tudjuk, hogy ez az ember bűnös.

²⁵ RESPONDIT ERGO ILLE: “SI PECCATOR EST NESCIIO; UNUM SCIO QUIA, CAECUS CUM ESSEM, MODO VIDEO”.

²⁵ „Azt, hogy bűnös-e – felelte –, nem tudom. Csak azt tudom, hogy vak voltam, és most látok.”

²⁵ Ő azt felelte: »Hogy bűnös-e, nem tudom. Egyet tudok: hogy vak voltam, és most látok.«

²⁵ Az így felelt: „Hogy bűnös-e, nem tudom. Egyet tudok: vak voltam, most pedig látok.”

²⁵ Felele azért az és monda: Ha bűnös-é, nem tudom: egyet tudok, hogy noha vak voltam, most látok.

²⁵ – Hogy bűnös-e, nem tudom – válaszolta. – Egyet tudok: vak voltam, és most látok.

²⁶ DIXERUNT ERGO ILLI: “QUID FECIT TIBI? QUOMODO APERUIT OCULOS TUOS?”.

²⁶ Erre újra faggatni kezdték: „Mit csinált veled? Hogy adta vissza a szemed világát?”

²⁶ Erre megkérdezték tőle: »Mit csinált veled? Hogyan nyitotta meg a szemedet?«

²⁶ Erre megint faggatni kezdték: „Mit csinált veled? Hogyan adta vissza látásodat?”

²⁶ Újra mondák pedig néki: Mit csinált veled? Mí módon nyitotta meg a szemeidet?

²⁶ – Mit tett veled? – kérdezték. – Hogyan nyitotta meg a szemedet?

²⁷ RESPONDIT EIS: “DIXI VOBIS IAM, ET NON AUDISTIS; QUID ITERUM VULTIS AUDIRE? NUMQUID ET VOS VULTIS DISCIPULI EIUS FIERI?”.

²⁷ „Már elmondtam nektek – felelte –, de nem hallgattátok meg. Miért akarjátok újra hallani? Talán ti is tanítványai akartok lenni?”

²⁷ Az azt felelte nekik: »Megmondtam már nektek, de nem hallgattátok meg. Miért akarjátok újra hallani? Csak nem akartok ti is a tanítványai lenni?«

²⁷ „Már elmondtam nektek, felelte az, de nem hallgattátok meg. Miért akarjátok még egyszer hallani? Talán tanítványai akartok lenni ti is?”

²⁷ Felele nekik: Már mondám néktek és nem hallátok: miért akarjátok újra hallani? avagy ti is az ő tanítványai akartok lenni?

²⁷ – Megmondtam már nektek – felelte –, de nem hallgattatok rám. Mit akartok még hallani? Talán ti is a tanítványai akartok lenni?

²⁸ ET MALEDIXERUNT EI ET DIXERUNT: “TU DISCIPULUS ILLIUS ES, NOS AUTEM MOYSIS DISCIPULI SUMUS.

²⁸ Erre becsmérelték, s azt mondták neki: „Légy a tanítványa te! Mi Mózes tanítványai vagyunk.

²⁸ Erre megátkozták őt, és azt mondták: »Te vagy az ő tanítványa, mi Mózes tanítványai vagyunk.

²⁸ Erre megátkozták és azt mondták: „Te vagy az ő tanítványa.

²⁸ Szidalmazták azért őt és mondának: Te vagy annak a tanítványa; mi pedig a Mózes tanítványai vagyunk.

²⁸ Becsmérelték, és ezt mondták: – Te vagy tanítványa ennek, mi Mózes tanítványai vagyunk.

²⁹ NOS SCIMUS QUIA MOYSI LOCUTUS EST DEUS; HUNC AUTEM NESCIMUS UNDE SIT”.

²⁹ Azt tudjuk, hogy Mózesrel beszélt az Isten, de hogy ez honnét való, azt nem tudjuk.”

²⁹ Mi tudjuk, hogy Mózeshez szólt az Isten, ezt pedig nem tudjuk, honnan van.«

²⁹ Mi Mózes tanítványai vagyunk. Mi tudjuk, hogy Mózeshez szólt az Isten, de hogy ez honnan jön, nem tudjuk.”

²⁹ Mi tudjuk, hogy Mózesrel beszélt az Isten: erről pedig azt sem tudjuk, honnan való.

²⁹ Mi tudjuk, hogy Mózeshez szólt Isten; de erről azt sem tudjuk, hogy honnét való.

³⁰ RESPONDIT HOMO ET DIXIT EIS: “IN HOC ENIM MIRABILE EST, QUIA VOS NESCITIS UNDE SIT, ET APERUIT MEOS OCULOS!

³⁰ „Épp az a különös – felelte az ember –, hogy nem tudjátok, honnét való, mégis visszaadta a szemem világát.

³⁰ Az ember erre azt felelte: »Éppen az a csodálatos, hogy ti nem tudjátok, honnan való, nekem pedig megnyitotta a szemeimet.

³⁰ „Éppen az a különös, jegyezte meg, hogy nem tudjátok honnan van, és mégis visszaadta a szemem világát.

³⁰ *Felele az ember és monda nékik: Bizony csodálatos az, hogy ti nem tudjátok honnan való, és az én szemeimet megnyitotta.*

³⁰ Az ember így válaszolt nekik: – Éppen ez a meglepő: ti nem tudjátok, honnan való, mégis megnyitotta a szemem.

³¹ SCIMUS QUIA PECCATORES DEUS NON AUDIT; SED, SI QUIS DEI CULTOR EST ET VOLUNTATEM EIUS FACIT, HUNC EXAUDIT.

³¹ Tudjuk, hogy Isten nem hallgatja meg a bűnösöket, azt azonban, aki istenfélő és teljesíti akaratát, meghallgatja.

³¹ Tudjuk, hogy Isten a bűnösöket nem hallgatja meg, de aki istenfélő, és megteszi az ő akaratát, azt meghallgatja.

³¹ *Tudjuk viszont, hogy Isten nem hallgatja meg a bűnösöket. De ha valaki istenfélő és Isten akaratát teljesíti, azt meghallgatja.*

³¹ *Pedig tudjuk, hogy az Isten nem hallgatja meg a bűnösöket; hanem ha valaki istenfélő, és az ő akaratát cselekszi, azt hallgatja meg.*

³¹ Tudjuk, hogy Isten nem hallgat meg bűnösöket; de ha valaki istenfélő, és az ő akaratát cselekszi, azt meghallgatja.

³² A SAECULO NON EST AUDITUM QUIA APERUIT QUIS OCULOS CAECI NATI;

³² Amióta fennáll a világ, sohasem lehetett hallani, hogy valaki visszaadta volna egy vakon születettnek a szeme világát.

³² Mióta a világ áll, soha nem lehetett hallani, hogy valaki megnyitotta volna egy vakon született szemeit.

³² *Mióta a világ fönnáll, sohasem lehetett hallani, hogy valaki visszaadta volna a vakon született látását.*

³² *Öröktől fogva nem hallaték, hogy vakon születtek szemeit valaki megnyitotta volna.*

³² Amióta világ a világ, nem hallotta senki, hogy valaki megnyitotta volna egy vakon született ember szemét.

³³ NISI ESSET HIC A DEO, NON POTERAT FACERE QUIDQUAM”.

³³ Ha nem Istentől való volna, nem tehetett volna semmit.”

³³ Ha ő nem Istentől való volna, nem tehetett volna semmit.«

³³ *Ha ő nem volna Istentől való, nem tehetett volna semmit.”*

³³ *Ha ez nem Istentől volna, semmit sem cselekedhetnék.*

³³ Ha ez az ember nem volna Istentől való, semmit sem tudott volna tenni.

³⁴ RESPONDERUNT ET DIXERUNT EI: “IN PECCATIS TU NATUS ES TOTUS ET TU DOCES NOS?”. ET EIECERUNT EUM FORAS.

³⁴ Erre rászóltak: „Te akarsz minket tanítani, aki mindenestül bűnben születél?” Ezzel kidobták.

³⁴ Azok azt felelték neki: »Mindenestől bűnben születél, és te oktatsz minket?« És kidobták őt.

³⁴ Azok ráförmedtek: „Bűnben születél mindenestül, és te akarsz oktatni minket?” Azzal kidobták.

³⁴ Felelének és mondának néki: *Te mindenestől bűnben születél, és te tanítasz minket? És kiveték őt.*

³⁴ Erre így feleltek neki: – Te, aki mindenestül bűnben születél, még te akarsz minket tanítani? És elzavarták.

³⁵ AUDIVIT IESUS QUIA EIECERUNT EUM FORAS ET, CUM INVENISSET EUM, DIXIT EI: “TU CREDIS IN FILIUM HOMINIS?”.

³⁵ Jézus meghallotta, hogy kidobták, s amikor találkozott vele, megkérdezte tőle: „Hiszel az Emberfiában?”

³⁵ Jézus meghallotta, hogy kidobták, és amikor találkozott vele, megkérdezte tőle: »Hiszel-e az Emberfiában?«

³⁵ Jézus meghallotta, hogy kidobták. Mikor találkozott vele, megszólította: „Hiszel az Emberfiában?”

³⁵ Meghallá Jézus, hogy kiveték azt; és találkozáán vele, monda néki: *Hiszel-é te az Isten Fiában?*

³⁵ Meghallotta Jézus, hogy elzavarták, és amikor találkozott vele, megkérdezte tőle: – Hiszel az Emberfiában? –

³⁶ RESPONDIT ILLE ET DIXIT: “ET QUIS EST, DOMINE, UT CREDAM IN EUM?”.

³⁶ „Ki az, Uram – kérdezte az ember –, hogy higgyek benne?”

³⁶ Az így felelt: »Ki az, Uram, hogy higgyek benne?«

³⁶ „Ki az, Uram? – kérdezte. Hinni akarok benne.”

³⁶ Felele az és monda: *Ki az, Uram, hogy higgyek benne?*

³⁶ Ki az, Uram, hogy higgyek benne? – kérdezte. –

³⁷ DIXIT EI IESUS: “ET VIDISTI EUM; ET, QUI LOQUITUR TECUM, IPSE EST”.

³⁷ „De hisz látod – felelte –, ő beszél veled.”

³⁷ Jézus azt mondta neki: »Hiszen láttad őt: ő az, aki veled beszél.«

³⁷ „Előtted áll, felelte Jézus, ő az, aki veled beszél.”

³⁷ Monda pedig néki Jézus: *Láttad is őt, és a ki beszél veled, az az.*

³⁷ Már láttad – mondta neki Jézus. – Aki veled beszél, ő az. –

³⁸ AT ILLE AIT: “CREDO, DOMINE!”; ET ADORAVIT EUM.

³⁸ Erre felkiáltott: „Hiszek, Uram!” – s leborult előtte.

³⁸ Erre az így szólt: »Hiszek Uram!« És leborult előtte.

³⁸ „Hiszek, Uram!” – kiáltotta és leborult előtte.

³⁸ *Az pedig monda: Hiszek, Uram. És imádá Őt.*

³⁸ Hiszek, Uram – mondta, és leborulva imádta őt.

³⁹ ET DIXIT IESUS: “IN IUDICIUM EGO IN HUNC MUNDUM VENI, UT, QUI NON VIDENT, VIDEANT, ET, QUI VIDENT, CAECI FIANT”.

³⁹ Jézus pedig azt mondta: „Azért jöttem a világba, hogy ítéletet tartsak, hogy akik nem látnak, azok lássanak, és akik látnak, azok vakok legyenek.”

³⁹ Akkor Jézus ezt mondta: »Ítélezni jöttem erre a világra, hogy akik nem látnak, lássanak, és akik látnak, vakká legyenek.«

³⁹ *Jézus megjegyezte: „Azért jöttem a világra, hogy ítéletet tartsak; akik nem látnak, lássanak, és akik látnak, elvakuljanak.”*

³⁹ *És monda Jézus: Ítélet végett jöttem én e világra, hogy a kik nem látnak, lássanak; és a kik látnak, vakok legyenek.*

³⁹ Jézus ezt mondta: – Ítéletre jöttem e világra, hogy akik nem látnak, lássanak, és akik látnak, vakká legyenek.

⁴⁰ AUDIERUNT HAEC EX PHARISAEIS, QUI CUM IPSO ERANT, ET DIXERUNT EI: “NUMQUID ET NOS CAECI SUMUS?”.

⁴⁰ Amikor a körülötte álló farizeusok közül ezt néhányan meghallották, megkérdezték: „Csak nem vagyunk mi is vakok?”

⁴⁰ A farizeusok közül, akik vele voltak, néhányan hallották ezt, és azt mondták neki: »Csak nem vagyunk mi is vakok?«

⁴⁰ *Meghallotta ezt néhány körülötte álló farizeus és megkérdezte: „Csak nem vagyunk mi is vakok?”*

⁴⁰ *És hallák ezeket némely farizeusok, a kik vele valának, és mondának néki: Avagy mi is vakok vagyunk-é?*

⁴⁰ Meghallották ezeket a szavakat a farizeusok, akik a közelében voltak, és ezt kérdezték tőle: – Talán mi is vakok lennénk?

⁴¹ DIXIT EIS IESUS: “SI CAECI ESSETIS, NON HABERETIS PECCATUM. NUNC VERO DICITIS: “VIDEMUS!”; PECCATUM VESTRUM MANET”.

⁴¹ „Ha vakok volnátok – felelte Jézus –, nem volna bűnötök. De azt állítjátok: Látunk. Ezért megmarad bűnötök.”

⁴¹ Jézus ezt válaszolta: »Ha vakok volnátok, nem volna bűnötök. Ti azonban azt mondjátok most: ‘Látunk.’ Ezért megmarad a bűnötök.«

⁴¹ Jézus így felelt: „Ha vakok volnátok, bűnötök nem volna. De ti azt mondjátok: látunk. Ezért bűnben maradtok.”

⁴¹ Monda nekik Jézus: Ha vakok volnátok, nem volna bűnötök; ámde azt mondjátok, hogy látunk: azért a ti bűnötök megmarad.

⁴¹ Jézus ezt mondta nekik: – Ha vakok volnátok, nem lenne bűnötök. Mivel azonban most azt mondjátok: „látunk”, megmarad a bűnötök.

1.3. BEHATÁROLÁS

A szakasz az egész kilencedik fejezetet felöleli (Jn 9). Jézust útközben találjuk, aki találkozva egy, a születése óta vak emberrel, meggyógyítja őt (Jn 9,1-12). Majd a farizeusokhoz viszik a meggyógyított vakot, akit a csoda kapcsán kikérdeznek (Jn 9,13-34). Ezt követően az Úr megkeresve őt, ismét találkozik a most már látó emberrel, aki megvallja Jézusba vetett hitét (Jn 9,35-38). Végül a perikópa az Úr és egyes farizeusok rövid párbeszédével zárul (Jn 9,39-41). Mindezeket az eseményeket az evangélista Jézusnak két hosszabb beszéde között helyezi el: a zsidókkal való vitája (Jn 8,31-59) és a jó pásztorról szóló tanítása (Jn 10,1-18) között.

1.4. SZÓ SZERINTI ÜZENET

Az evangélista a vakon született meggyógyításának elbeszélése kapcsán Jézusra irányítja a figyelmet. A csoda jelévé válik annak, hogy mit jelent az, hogy Jézus a világ világossága (Jn 9,5). Az Ő küldetése, hogy feltárja Isten szeretet-cselekedeteit (Jn 9,3), ami minden ember felé irányul, fényt, reményt hozva az életükbe, ha nyitottak rá.

A „látás” kifejezés egyrészt a fizikai dimenzióban a vak szemének megnyílását, spirituális síkon pedig a fokozatos hitre jutását fejezi ki: engedelmeskedik Jézus szavainak (Jn 9,7), bátran prófétának, és Istentől valónak vallja őt a farizeusok előtt (Jn 9,17. 30-33), vállalva a meghurcoltatást is (Jn 9,34). Végül Jézussal való második találkozása során eljut a teljes hitre: Úrnak ismerve el gyógyítóját, akit imád (Jn 35- 38).

1.5. KULCSSZAVAK RÖVID ELEMZÉSE

εἶμι τοῦ κόσμου (fősz ejmi tú kozmú): a világ világossága vagyok (Jn 9,5)

A fény jelkép János evangéliumában gyakran Jézusra vonatkozik: Ő az élet, aki világosság az emberek számára (Jn 1,4), az igazi fény, amely mindenkit megvilágosít (Jn 1,9). Ő a világosság, akit egyesek gyűlölnék, mások pedig követnek (Jn 3,19-21), a fény, aki velünk van (Jn 12,35- 36). Jézus magáról, mint a „világ világosságáról” is beszél (Jn 8,12; 9,5), aki azért jött, hogy fényt hozzon a világba (Jn 12,46).

A fény Isten kinyilatkoztatását jelképezi: Jézus feltárja Isten nagy tetteit (Jn 9,3-4), akinek ha valaki hittel válaszol, annak életében világosság támad, ahogy a vak látó emberré válása is mutatja.

1.6. KONTEXTUÁLIS – KÁNONI PÁRHUZAMOK

Párhuzamok János evangéliumán belül

Jn 3,2 Ez éjnek idején fölkereste Jézust, s így szólt hozzá: „Rabbi, tudjuk, hogy Istentől jött tanító vagy, hisz senki sem vihet végbe olyan jeleket, amilyeneket te végbeviszel, ha nincs veled az Isten.”

Jn 3,19 Ez az ítélet: a világosság a világba jött, de az emberek jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert tetteik gonoszak voltak.

Jn 4,26 Jézus erre kijelentette: „Én vagyok az, aki veled beszélek.”

Jn 8,12 Egy másik alkalommal így beszélt Jézus: „Én vagyok a világ világossága. Aki követ, nem jár többé sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága.”

Jn 11,4 Ennek hallatára Jézus azt mondta: „Ez a betegség nem okozza halálát, hanem Isten dicsőségére lesz, hogy megdicsőüljön általa az Isten Fia.”

Jn 11,9-10 Jézus így válaszolt: „Nem tizenkét órája van a napnak? Aki nappal jár, nem botlik meg, mert látja a világ világosságát. Aki azonban éjszaka jár, megbotlik, mert nincs világossága.”

Jn 12,35-46 Jézus így válaszolt: „Már csak rövid ideig marad köztetek a világosság. Addig járjatok, amíg van világosságotok, nehogy elborítson benneteket a sötétség. Aki sötétben jár, nem tudja, hova megy. (...) Világosságul jöttem a világba, hogy aki hisz bennem, ne maradjon sötétségben.

Jn 20,31 Ezeket azonban följegyezték, hogy higgyétek: Jézus a Messiás, az Isten Fia, s hogy a hit által életetek legyen az ő nevében.

Szinoptikus párhuzamok

Mt 4,16 a nép, mely sötétségben ült, nagy világosságot látott. Világosság támadt azoknak, akik a halál országában és árnyékában ültek.”

Mt 11,5 Vakok látnak, sánták járnak, leprások megtisztulnak, süketek hallanak, halottak feltámadnak, a szegényeknek pedig hirdetik az evangéliumot.

Mt 14,33 Akik a bárkában voltak, leborultak előtte, és megvallották: „Valóban Isten Fia vagy!”

Mt 16,16 Simon Péter válaszolt: „Te vagy Krisztus, az élő Isten Fia.”

Lk 13,2-5 Erre ezt mondta: „Azt hiszitek, hogy ezek a galileaiak bűnösebbek voltak, mint a többi galileai, azért, hogy így jártak? Mondom nektek: nem! De ha nem tartotok bűnbánatot, éppúgy elvesztek ti is mind. Vagy az a tizennyolc ember, akire rádólt Siloámban a torony, és agyonzúzta őket, azt hiszitek, hogy bűnösebbek voltak, mint Jeruzsálem lakói közül bárki? Mondom nektek: nem! De ha nem tartotok bűnbánatot, éppúgy elvesztek ti is mindnyájan.”

Lk 24,52 Leborulva imádták, aztán nagy örömmel visszatértek Jeruzsálembe.

Kánoni elemzés (párhuzamok a Szentírás más könyveiben)

Zsolt 2,7 Az Úr végzését hirdetem; Ő így szólt hozzám: „A Fiam vagy, ma adtam neked életet.

ApCsel 5,38-39 **Ezért** most azt mondom nektek, hagyjátok békén ezeket az embereket, és engedjétek őket szabadon. Ha ez az elgondolás vagy mozgalom emberektől származik, magától felbomlik. De ha Istentől van, nem tudjátok szétoszlatni őket, és úgy látszana, mintha Istennel szállnátok szembe.” Elfogadták érvelését.

ApCsel 13,47 Ezt a parancsot adta nekünk az Úr: A pogányok világosságává tettelek, hogy üdvösségük légy egészen a föld végső határáig.”

ApCsel 26,23 hogy Krisztus szenvedni fog, elsőnek támad fel a halottak közül, világosságot hirdet népének és a pogányoknak.”

Ef 5,16 Használjátok fel az időt, mert rossz napok járnak.

1Pt 2,9 Ti azonban választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, tulajdonul kiválasztott nép vagytok, hogy annak dicsőségét hirdessétek, aki a sötétségből meghívott benneteket csodálatos világosságára.

1Jn 4,15 Aki vallja, hogy Jézus az Isten Fia, abban benne marad az Isten, és ő is az Istenben.

1Jn 5,5.10 Ki győzi le a világot, ha nem az, aki hiszi, hogy Jézus az Isten Fia? (...) Aki hisz az Isten Fiában, magában hordja (Isten) tanúságát. Aki nem hisz Istennek, hazugságot tulajdonít neki, épp mert nem hisz tanúságában, amelyet Isten a Fia mellett tett.

2. MEDITATIO – ELMÉLKEDÉS

2.1. PATRISZTIKUS NÉZŐPONT

Aranyszájú Szent János: Azokat, akiket igazságtalanul elnyomnak Krisztus igazságáért és megvallásáért, a legnagyobb tiszteletben tartják. Ez történt a vak emberrel: Mert a zsidók kidobták a templomból, de a templomok Ura megtalálja, felveszi, mint a sportbíró egy végletekig kifáradt atlétát, és megkoronázza. Ezért írják: "Jézus meghallotta, hogy kidobták, és amikor rátalált, így szólt hozzá: Hiszel az Emberfiában?" Az evangélista azt is megmutatja, hogy Jézus azért jött, hogy beszéljen vele. Nem azért kérdezi meg, mert nem tudja a választ, hanem mert ki akarja nyilatkoztatni önmagát, és ezzel megmutatja, hogy az ő [ti. a vakon született] hitét nagyra értékelik. Mintha csak azt mondaná: "Az emberek szidalmaztak engem, de nem törődöm velük. Csak az a gondom, hogy te higgy. Jobb egy olyan, aki Isten akaratát cselekszi, mint tízezer közömbös ember."

Mert kétféle látási képesség és kétféle vakság van, mégpedig egy érzéki és egy szellemi. Az írástudók csak a érzékelésről beszélnek, és csak az érzéki vakságtól tartanak. Tehát megmutatja nekik, hogy jobb lenne vaknak lenniük, mint így látni. Hiszen azt mondja: "Ha vakok lennétek, nem lenne bűnötök", akkor a kérdéseket megbocsáthatóbb lenne. Ezzel szemben azt mondjátok: „látunk”.

2.2. TANÍTÓHIVATALI NÉZŐPONT

2.2.1. KATOLIKUS EGYHÁZ KATEKIZMUSA

280. A teremtés „Isten minden üdvözítő tettehez” képest alap, „az üdvösség történetének kezdete”, mely Krisztusban éri el csúcspontját. És megfordítva: Krisztus misztériuma a teremtés misztériumának végső megvilágítása; kinyilatkoztatja azt a célt, amiért „kezdetben teremtette Isten az eget és a földet” (Ter 1,1): Isten kezdettől fogva a Krisztusban lévő új teremtés dicsőségét akarta.

529. A bemutatás a Templomban úgy mutatja Jézust, mint az Elsőszülöttet, aki az Úrhoz tartozik mint sajátja. Simeonnal és Annával Izrael egész várakozása jön az Üdvözítőjével való találkozóra (a bizánci hagyomány ezt az ünnepet találkozásnak nevezi). Jézust fölismerik mint a régóta várt Messiást, mint „a nemzetek világosságát” és „Izrael dicsőségét”, de úgy is, mint „jelet, melynek ellene mondanak”. A fájdalom kardja, amit Máriának jövendölnek, előre hirdeti azt a másik, tökéletes és egyedülálló följánlást a kereszten, mely ajándékozni fogja azt az üdvösséget, melyet Isten „minden nép színe előtt készített”.

748. „Mivel Krisztus a nemzetek világossága, ez a Szentlélekben összeült szent Zsinat Krisztusnak az Egyház arcán tükröződő fényességével minden embert meg akar világosítani azáltal, hogy minden teremtménynek hirdeti az evangéliumot.” E szavakkal kezdődik a II. Vatikáni Zsinat „Egyházzal” szóló dogmatikus konstitúciója”. Így a Zsinat megmutatja, hogy az Egyházzal szóló hitcikkely teljesen azoktól a cikkelyektől függ, amelyek Jézus Krisztusról szólnak. Az Egyháznak nincs más világossága, mint Krisztusé; ezért az egyházatyák kedvelt képe szerint a Holdhoz hasonlítható, melynek minden világossága a Nap fényének tükrözése.

1165. Amikor az Egyház Krisztus misztériumát ünnepli, imádságát egy szó hatja át: „Ma!”, visszhangozva az imádságot, melyet az Úr tanított neki és a Szentlélek hívását. Az élő Istennek ez a „mai napja”, melybe az ember meghívást kap, hogy belépjen, az egész történelmet fölülmúló és vezérlő Jézus húsvétjának az „óra”-ja:

„Az élet mindenké számára megnyílt, és örök világossággal telt meg minden. És a napkelték Napkeltéje előnti a mindenséget: és Ő, aki a „hajnalcsillag előtt” született, a halhatatlan és hatalmas Krisztus jobban ragyog mindenké, mint a Nap. Ezért nekünk, az Őbenne hívőknek hosszú, örök és kiolthatatlan fényes nappalunk van, a misztikus húsvét.”

2466. Jézus Krisztusban Isten igazsága teljes mértékben megnyilvánul. Ő, akit kegyelem és igazság tölti be, „a világ világossága” (Jn 8,32). Ő az igazság. Mindaz, aki hisz Őbenne, nem marad sötétségben. Jézus tanítványa megmarad az Ő beszédében, hogy megismerje az igazságot, mely megszabadít és megszentel. Jézust követni annyit jelent, mint az igazság Lelkéből élni, akit az Atya küld az Ő nevében, és aki bevezet „a teljes igazságba” (Jn 16,13). Jézus tanítványainak az igazság föltétlen szeretetét tanítja: „A ti beszédek legyenek: az igen igen, a nem nem” (Mt 5,37).

2715. A szemlélődő ima a hit Jézusra szegezett tekintete. „Én Őt nézem, Ő meg engem néz”, mondta a tabernákulum előtt imádkozó ars-i parasztember kora szent plébánosának.

Ez a ráfigyelés lemondás „önmagamról”. Az Ő tekintete tisztítja a szívet. Jézus tekintetének fénye megvilágosítja szívünk „szemét”; megtanít arra, hogy mindent az Ő igazságának és emberek iránti együttérzésének fényében lássunk. A szemlélődő ima Krisztus életének misztériumaiban kezdődik. Így tanulja meg az „Úr belső ismeretét”, hogy jobban szeresse és kövesse Őt.

439. Sok zsidó és néhány pogány is, akik osztoztak a zsidók reménységében, fölismerték Jézusban az Izrael Istene által megígért „Dávid fia” alapvető messiási vonásait. Jézus elfogadta a Messiás címet, amelyhez joga volt, de nem minden fönttartás nélkül, mert kortársai közül nem egy nagyon emberi s lényegében politikai értelemben fogta föl.

496. A hit első megformulázásaitól kezdve az Egyház vallotta, hogy Jézus egyedül a Szentlélek ereje által fogantatott Szűz Mária méhében, állítván ennek az eseménynek testi szempontját is: Jézus „férfi magva nélkül (...) a Szentlélektől fogantatott”. Az egyházatyák a szűzi fogadásban annak jelét látják, hogy Isten Fia valóban a miénkkel azonos emberi természetben jött el.

Így mondja Antiochiai Szent Ignác (a 2. század elején): „Láttam (...), hogy teljes és szilárd hittel hisztek a mi Urunkban, aki valóban Dávid nemzetségéből való test szerint, Isten Fia Isten akarata és hatalma szerint, valóban Szűztől született; (...) Poncius Pilátus alatt (...) értünk testben valóban fölszögeztetett (...). Valóban szenvedett, mint ahogy valóban föl is támadt”.

559. Hogyan fogadja Jeruzsálem Messiását? Jézus, aki mindig visszahúzódott a nép törekvése elől, hogy királlyá tegyék, most megválasztja az időt, és gondosan előkészíti messiási bevonulását „Atyjának, Dávidnak” városába (Lk 1,32). Ujjongással veszik körül mint Dávid fiát, mint olyat, aki üdvösséget hoz [a Hozsanna azt jelenti: „Ments meg!”, „Adj üdvösséget!"]. Most azonban a „dicsőség királya” (Zsolt 24,7–10) „szamáron ülve” (Zak 9,9) vonul be városába: Sion leányát, Egyházának előképét, nem csellel és nem is erőszakkal veti hatalma alá, hanem alázattal, mely bizonyosságot tesz az Igazságról. Ezért azon a napon országának alattvalói lesznek a gyermekek és „Isten szegényei”, akik úgy köszöntik Őt, ahogy az angyalok hirdették a pásztoroknak. Fölkiáltásukat – „Áldott, aki jön az Úr Nevében” (Zsolt 118,26) – az Egyház ismétli az eucharisztikus liturgia Sanctusában, hogy ezzel kezdje az Úr húsvétjára való emlékezést.

2616. A Jézushoz intézett imádságot Jézus már nyilvános működése idején meghallgatta olyan jelekkel, melyek halálának és föltámadásának hatékony erejét elővételezik: Jézus meghallgatja a hívó imádságot, akár szavakba foglalt (leprás, Jairus, kánaáni asszony, jobb lator), akár ki nem mondott (a béna hordozói, a ruháját megérintő vérfolyásos asszony, a bűnös nő könnyei és kenete). A vakok nyomatékos kérése – „Könyörülj rajtunk, Dávid fia!” (Mt 9,27), „Jézus, Dávid fia, könyörülj rajtam!” (Mk 10,48) – föllevenedik a Jézus-imádság hagyományában: „Úr Jézus Krisztus, Isten Fia, könyörülj rajtam, bűnösön!” A betegségek meggyógyításával vagy a bűnök megbocsátásával Jézus mindig válaszol az imádságra, mely hittel fordul hozzá: „Menj békében, a hited meggyógyított téged!”

Szent Ágoston nagyszerűen foglalja össze Jézus imádságának három dimenzióját: „Imádkozik értünk mint Papunk; imádkozik bennünk mint a mi Főnk; mi imádkozunk

Hozzá mint Istenünkhöz. Ismerjük föl tehát Benne a mi hangunkat, és az Ő hangját mibennünk.”

1216. „E fürdőt megvilágosodásnak is nevezik, mely lélekben megvilágosítja azokat, akik részesei ennek a (katekétikus) tanításnak.” A megkeresztelt ember, amikor a keresztségben megkapja az Igét, aki „az igaz világosság, mely megvilágosít minden embert” (Jn 1,9), miután „megvilágosodott”, maga is a „világosság fia”, és „világosság” (Ef 5,8) lesz:

Isten adományai közül a keresztség a legszebb és legcsodálatosabb. (...) A következő nevekkel illetjük: ajándék, kegyelem, kenet, megvilágosodás, romolhatatlanság köntöse, újjászületés fürdője, pecsét és minden más, ami igazán érték. Ajándék, mert azok kapják, akik semmit sem hoznak magukkal; kegyelem, mert a bűnösök kapják; baptismus, mert a bűnök elmerülnek a vízben; kenet, mert szent és királyi (mint azok, akiket fölkenet); megvilágosítás, hiszen ragyogó fény; köntös, mert eltakarja szégyenünket; fürdő, mert megmosdat; pecsét, mert megőríz bennünket és Isten uralmának jele.

782. Isten népe olyan sajátosságokat hordoz, amelyek világosan megkülönböztetik a történelem minden vallási, népi, politikai és kulturális csoportjától:

* Isten népe: Isten egyetlen népnek sem sajátja. Ő azonban népet szerzett magának azokból, akik valaha nem voltak nép: „választott nemzetséget, királyi papságot, szent nemzetet” (1Pt 2,9).

* E nép tagjává nem a testi születés, hanem a „fölülről való születés”, a „vízből és Szentlélekből születés” (Jn 3,3–5), azaz a Krisztusba vetett hit és a keresztség által lesz az ember.

* E nép feje Jézus, a Krisztus (a Fölkent, a Messiás): mivel egy és ugyanaz a kenet, a Szentlélek árad a Főről a tagokra, ezért ez a nép „a messiási nép”.

* „Jogállása Isten fiainak méltósága és szabadsága, kiknek szívében a Szentlélek úgy lakik, mint templomban.”

* „Törvénye az új parancs, hogy úgy kell szeretnie, ahogyan maga Krisztus szeretett bennünket.” Ez a Szentlélek „új” törvénye.

* Küldetése, hogy a föld sója és a világ világossága legyen. „Az egész emberi nem számára az egység, a remény és az üdvösség legerősebb csírája.”

* Végül „célja Isten Országá, melyet maga Isten kezdeményezett a földön, melynek egyre terjednie kell, míg Isten tökéletessé nem teszi a történelem végén”.

1243. A fehér ruha szimbolikusan jelzi, hogy a megkeresztelt Krisztust öltötte magára, Krisztussal együtt föltámadott. A húsvéti gyertyáról meggyújtott keresztelési gyertya azt jelenti, hogy Krisztus megvilágosította a megkereszteltet. Krisztusban a megkereszteltek „a világ világossága” (Mt 5,14). Az újonnan megkeresztelt az egyszülött Fiúban most már Isten gyermeke.

Elmondhatja Isten gyermekeinek imádságát: a Miatyánkot.

2105. A hiteles kultusz Isten felé az embernek egyénileg és társadalmilag egyaránt kötelessége. Ez „hagyományos katolikus tanítás az embereknek és a csoportoknak az igaz vallás és Krisztus egyetlen egyháza iránti erkölcsi kötelességéről”. Az Egyház, szüntelen hirdetve az evangéliumot az embereknek, azon fáradozik, hogy akik hallgatják az evangéliumot, át tudják hatni a közösség „gondolkodását és erkölceit, törvényeit és

szervezeteit”, melyben élnek. A keresztények társadalmi kötelessége, hogy tiszteljék és ébresszék föl minden emberben az igaz és a jó szeretetét. Meg kell ismertetniük az egyedül igaz vallást, mely a katolikus és apostoli Egyházban létezik. A keresztények arra hivatottak, hogy a világ világossága legyenek. Az Egyház ezáltal mutatja meg Krisztus királyságát a teremtés és különösen az emberi társadalmak fölött.

2.2.2. PÁPAI GONDOLATOK

SZENT II. JÁNOS PÁL PÁPA VERITATIS SPLENDOR KEZDETŰ ENCIKLIKÁJA

63. A lelkiismeret méltósága tehát mindig az igazságból ered: a helyes lelkiismeret esetében az ember az objektív igazságot teszi; a téves lelkiismeret esetében az ember tévesen valami olyat tesz, amit szubjektíven igaznak tart. De mindig különbséget kell tenni az erkölcsi jóval kapcsolatos „szubjektív” tévedés és az „objektív” igazság között, mely értelmes célként áll az ember előtt; és nem tehető azonos értékűvé a helyes lelkiismerettel végrehajtott tettel az, amelyet téves lelkiismereti ítélettel cselekszenek. A legyőzhetetlen tudatlanságból vagy nem bűnösen téves ítéletből fakadó tett nem mindig beszámítható a cselekvő személynek; de a cselekedet ebben az esetben is rossz, a jó igazságához mérve rendetlenség marad. Továbbá a föl nem ismert jó erkölcsileg nem gyarapítja a cselekvő személyt: nem tökéletesíti és nem készíti elő a legfőbb Jóra. Ezért mielőtt könnyedén igazolnánk magunkat a lelkiismeretünk nevében, át kell elmélnünk a zsoltár szavát: „A tévedéseket ki érti meg? Az elrejtettektől tisztíts meg engem!” (19,13). Olyan vétkek ezek, melyeket képtelenek vagyunk meglátni, mégis vétkek maradnak, mert vonakodtunk attól, hogy a világosság felé haladjunk (vö. Jn 9,39-41).

A lelkiismeret mint végső, konkrét ítélet, elveszíti méltóságát, amikor vétkesen téves, azaz „amikor az ember keveset törődik a jó és az igazság keresésével, vagy amikor a lelkiismeret bűnös szokás miatt szinte vakká válik” (GS 16). A lelkiismeret deformálódásának veszélyeire utal Jézus, amikor figyelmeztet: „A test világossága a szem; ha tehát a szemed tiszta, az egész tested világosságban lesz; de ha a szemed rossz, egész tested sötét lesz. Ha tehát a világosság benned sötétség, mekkora lesz maga a sötétség!” (Mt 6,22-23)

2.3. LITURGIKUS NÉZŐPONT

2.3.1. AZ EVANGÉLIUMI SZAKASZ KAPCSOLÓDÁSI PONTJAI A SZENTMISE SZERTARTÁSÁNAK EGYÉB SZÖVEGEIVEL

Az *evangéliumi szakasz* (hosszabb forma: Jn9,1-41; rövidebb forma: Jn9,1.6-9.13-17.34-38) a vakon született ember meggyógyítását beszéli el. A fő motívum, mely több liturgikus szövegben visszaköszön, az a sötétség–világosság ellentétpár, a történet elvontabb értelmezési síkját kihangsúlyozva. Jézus nem csak a vak embert vezeti el a fizikai sötétségből a látás világosságára, hanem az evangéliumi szakasz elején így szól: „világossága vagyok a világnak” (Jn9,5). Ez a gondolat hangzik el az *evangélium előtti versben* is, egy korábbi jánosi szakaszt idézve: „Én a világ világossága vagyok, aki engem követ, övé lesz az élet világossága” (Jn8,12). A *szentlecke* (Ef5,8-14) így fogalmaz: „Ti, akik egykor sötétség voltatok, most világosság vagytok az Úrban. Éljetek hát úgy, mint a fény fiai!” (Ef5,8). Az *áldozás utáni könyörgésben* az Isten emberrel való kapcsolatteremtésének, megvilágosító önközlésének öröme köszön vissza: „Istenünk, te megvilágosítasz minden embert, aki a világra születik. Kérünk, ragyogja be szívünket kegyelmed fénye...”.

A *válaszos zsoltár* (Zsolt22(23),1-3a.3b-4.5-6) arról tanúskodik, hogy az Úr jósága és irgalma a sötétségben velünk van, a halál sötétsége se gátolja meg az Isteni gondoskodást: „A halál sötét völgyében sem félek, mert ott vagy velem” (Zsolt 22(23),4).

A *kezdőének* (vö. Iz 66,10-11) hozzáköthető a vak meggyógyításának történetéhez: „Szívből örüljete, akik azelőtt szomorkodtatok...” (vö. Iz 66,10).

Az *olvasmány* (1Sám16,1b.6-7.10-13a) Dávid felkenéséről szól, de többletet ad annak megértéséhez, Isten milyen látást adhat az embernek: „Isten ugyanis nem azt nézi, amit az ember. Az ember a külsőt nézi, az Úr azonban a szívet” – akik Krisztus világossága szerint törekednek élni, ehhez az isteni szemszöghöz próbálhatnak közelíteni.

A vakon születetről szóló *prefáció* a bűn sötétsége és a hit világossága közti ellentétpárt emeli ki: „Az emberiség a sötétben tévelygett, de ő a hit világosságára vezette megtestesülésének titka által, és akiket az ősbűn születésüktől szolgaságra vetett, a keresztség által Isten gyermekeivé fogadta”. Ugyanezt a gondolatot viszi tovább az első *egyetemes könyörgés* is: „Add, Urunk, hogy Egyházad a bűn és a tudatlanság vakságát az igaz hit világosságával orvosolja!”. A megvilágosítás, és a szemek felnyitása jelenik meg a többi könyörgésben is: „Világosítsd meg kegyelmeddel a népek vezetőit, hogy tisztán lássák, mit kell a közösség javára tenniük!” (2.); „Vezesd el, Urunk, a nemhívókat és a kételkedőket az evangélium világosságára!” (3.); „Gyarapítsd, Urunk, egyház-községünkben a szeretet fényét és melegét!” (4.); „A nagyböjti lelkigyakorlatok nyissák meg szemünket szent akaratom felismerésére!” (5.). Továbbá a pap záró könyörgésében is: „Urunk és Istenünk! Te vagy a világ Világosságai Kegyelmed fénye oszlassa el lelkünkben a bűn sötétségét. Krisztus, a mi Urunk által.”

2.3.2. LITURGIKUS ÉNEKEK

ÉNEKLŐ EGYHÁZ:

Akik az Úrban bíznak (828)

<https://nepenektar.hu/idoszak/nagybojt/liturgia/34/tr/655/akik-az-urban-biznak-qui-confidunt-1>

GITÁROS, ILLETVE TAIZEI ÉNEKEK:

Dax: Éveken át a sötétben ültem (Isten tenyerén - 1984, 13.)

<https://daxdalok.hu/Dalok/IstenTenyeren1984.zip>

Jézus, Dávid, Fia

<https://www.youtube.com/watch?v=4PVXpP4mKN4>

2.4. PEDAGÓGIAI NÉZŐPONT

2.4.1. EVANGÉLIUM TÉMÁJÁT FELDOLGOZÓ IRODALMI MŰ

Sík Sándor: Hiszek

Hallják meg hívők és hitetlenek
Élet-halálra szóló eskümet!
A szív bősége zúg fel ajkamon,
Az kényszerít a Krisztus vallanom.
Hallják meg rokkant, vén aposztaták
S a vétekben vajúdó új-világ,
A forradalom, a vak Leviáthán,
És hallja meg a settenkedő Sátán:
Isten nevében vallomást teszek:
Hiszek.

Hiszek, és hitem súlyos és kemény.
Nem tünde tan, nem pille vélemény.
Nincs benne így-úgy, bárcsak és talán:
Igen és nem, kereken, magyarán.
Semmi csűrés és semmi csavarás,
Ínyeskedés és köntörfalazás:
Hiszem és vallom, szeretem és élem,
Amit az Egyház hinni ad elébem.
Ebben a hitben élek és halok:
Katolikus vagyok.

Hiszek egy Istent, ki három személy,
Az élő Istent, aki bennem él,
S akiben élek, mozgok és vagyok,
Kinek tenyerén megsimulhatok.
Akinek rám is éber gondja van,
És cselekszik bennem és általam.
Aki mozdítja minden mozdulásom,

S én jóban-rosszban boldogan imádom
Intéző édes mély akaratát.
Hiszek Istenben, hiszem az Atyát.

Égnek és földnek testté vált frigyét:
Hiszem a Krisztust, hiszem az Igét.
Akit az Atya örök óta szül,
És akiben szépséggé lesz a zúr.
Kinek emberré tetszett válnia,
Hogy Isten legyen az ember fia.
Ki hogy minden nap eljöhessen hozzánk,
Ízlelnünk adta a rejtelmes Ostyát.
Benne az élet és benne az út.
Hiszek Istenben, hiszem a Fiút.

Hiszem a Krisztus gyújtotta tüzet:
A Szellemet, aki a Szeretet.
Aki Szent Péter ajakán rivall,
Hegyeket bont, szíveket áthidal,
És hét csatornán csorgatja beléd
Az élesztő kegyelem kútfejét.
Ki tüzet gyújt az embergondolatnak,
Kiből fölébe nőhetsz tenmagadnak
És mosolyoghatsz, alkothatsz, ölelhatsz.
Hiszek Istenben, hiszem a Szentlelket.

Hiszek, és tudom, honnan a hitem.
Házamat én kőszirtre építem.
Négy élőlény az erős alapok:
ember, oroszlán, sas, tulok.
Hallottam a piacon szólni Pált,
Hallottam Ágostont és Ottokárt,
Látom a szirten Péter kulcsait,
S bennem a mélyben, hallom döbbenettel:
Kimondhatatlan gerjedeésekkel
A Szentlélek sóhajtozik.
Ó tudom kinek, ó tudom kinek:
Én az eleven Istennek hiszek.

Élő hitemmel vagyok én szabad.
Mankó helyett kötöttem szárnyakat.
Ami akad a földön emberi,
Gazdag szívem testvérnek ismeri.
És ami túl az emberkörökön,
A végtelenség: ígért örököm.
És mikor üt a boldogságos óra,
Hogy befogadjon koporsóm gubója:
Hitem gyertyája utolsót remeg,
És Istennek ajánlom lelkemet.

2.5. KÉRDÉSEK AZ EVANGÉLIUMHOZ

- A szakasz kapcsán mit tudunk meg a hit lényegéről?
- Miért volt ennyire éles az előítélet mind a tanítványokban, mind pedig a farizeusokban? Én mit válaszoltam volna a farizeusok előtt?
- Kinek tekintem én Jézust?
- Miért nem örültek együtt a farizeusok a meggyógyult vak emberrel?
- Mit jelent az, hogy „ha vakok volnátok, bűnötök nem volna”?

3. ORATIO – IMÁDSÁG

A szentmise első könyörgése

Istenünk, te szent Fiad által csodálatos módon magadhoz békítetted az emberiséget. Engedd, kérünk, hogy keresztény néped készséges önátadással és élő hittel készüljön a közelgő ünnepekre. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön örökké. Ámen.

Pálos nővérek imádsága

Uram, én is vak voltam az igazságra és a jóra. Nem tudtam megkülönböztetni, s még most is tévedek, illetve félek az igazságtól. Sokszor önzésem nem engedi, hogy igazságosabb legyek, másokat is észrevegyek.

De hálát adok Uram, hogy felismerhetem sokszor már ezeket a hibáimat! Szükségem van Rád, a Te bölcsességedre.

Megmosdottam, s megpillantottam önmagam, mint a tó tükrében, egy-egy szavadban, intésben, kritikában.

Uram, köszönöm ezt is – bátorságot ad, ha ismerem önmagam. Nem vagyok hibátlan, de nem kell hibátlannak lennem! Megadtad, hogy lássak és ezt nem veheti el tőlem senki.

Van, hogy szinte minden megkérdőjeleződik körülöttem. Van, hogy nem bíznak bennem, van, hogy nem értik mit jelent megtérni és egyszerre csak Hozzád tartozni. Add, hogy ilyenkor se rendüljön meg a hitem. Segíts hitelesen megmaradni a Te tanításodban. Ne engedj elbizonytalanodni, megkérdőjelezni azt, amire elvezettél. Segíts legyőzni magamban az emberektől való félelmet, ha ki kell tartanom az igazság mellett. Ámen.

4. CONTEMPLATIO – SZEMLÉLŐDÉS

Hiszel-e az Emberfiában? (Jn 9, 1-41)

(Forrás: Cathopic)

5. CONDIVISIO – MEGOSZTÁS

Örömhír megfogalmazása: Nekem ebben a szakaszban az az örömhírem, hogy...

- Jézussal én is találkozhatom, aki az én szememet is megérinti, hogy látó ember legyek, vagyis olyan ember, aki a hit szemével tekint az emberekre, eseményekre, történésekre.
- az Úr segítséget nyújt az elesetteknek. Engem sem hagy magára.
- Jézus itt meg sem kérdezi a vakot, meg akar-e gyógyulni: néha mondanunk sem kell, és Isten azt adja, amire leginkább szükségünk van.
- az Istennel való találkozáshoz nem a sok tudás szükséges, hanem a nyitottság Rá.

6. ACTIO – TETTEKRE VÁLTÁS

Tanúságtétel megfogalmazása: Az evangéliumi szakasz arra ösztönöz, hogy...

- a Jézusba vetett hitemre úgy tekintek, mint a fényre, ami értelmet, reményt ad életem minden mozzanatának.
- én is boruljak le a Felséges Isten lábai elé, és napról napra megvallva újítsam meg Őelőtte a hitemet.
- vegyem észre, mennyiszer vak vagyok én is, amiből csak Istennel tudok kiszabadulni.
- minél többet ismerek meg Istenből, annál inkább felismerjem, mennyire „vak” vagyok Hozzá képest.

IMPRESSZUM

A *Lectio divina segédanyag* kiadványok elsődleges célja, hogy az imádságos bibliaolvasáshoz támpontokat adjanak. A segédanyagok felépítése a *lectio divina* módszer szerinti felosztást követi, egy kötetbe gyűjtve össze a bibliai szöveg megismerését segítő dokumentumok egy válogatását az evangéliumok római katolikus liturgia szerinti szakaszaihoz.

Lectio divina segédanyag, Nagyböjt 4. vasárnap („A” év)
Borítófotó © Cathopic

A Biblia szövegének fordításait a következő forrásokból vettük át:

- liturgikus szöveg: igenaptar.katolikus.hu (utolsó letöltés 2020. szeptember 18.)
- a görög szöveget az SBLGNT (utolsó letöltés 2020. május 11.)
- latin fordítás: Vatikán online archívuma (utolsó letöltés 2020. május 14.)
- további magyar fordítások: szentiras.hu (utolsó letöltés 2020. május 12.)

gondolatait a Catena Aurea német nyelvű kiadása alapján Hegyi László fordította.

Katolikus Egyház Katekizmusa: archiv.katolikus.hu/kek (utolsó letöltés 2020. május 15.)

Pápai gondolatok: regi.katolikus.hu (utolsó letöltés 2020. szeptember 14.)

Sík Sándor: Hiszek – <https://www.istenesversek.hu/sik-sandor-hiszek>

A *Lectio divina segédanyag* összeállításában a lectio divina munkacsoport működött közre, melynek vezetője Nyúl Viktor, egykori és jelenlegi tagjai pedig: Asztalos Gábor Tamás, Asztalos Lívia, Csonka Laura, Endrédi Melinda, Geiszelhardt Sára, Görföl Tibor, Haász Rebeka Anna, Fazekas Zsófia, Hegyi László, Járai Ferenc, Máté Mária Magdolna Teréz nővér, Mohay Réka, Molnár Dzszenifer, Nyúlné Révfalvi Ildikó, Rác Dávid, Rác Édua Anna, Révai László, Roszkopf Rita, Sárszegi Judit, Szabóné Nagy Katalin, Szily Boglárka, Vermes Nikolett.

Ezen kiadvány tartalma szerzői jogi védelem alatt áll. A szerzői jogok tulajdonosai a fentebb említett esetekben az ott megjelölt jogtulajdonosok, külön meg nem jelölt esetekben a Pécsi Egyházmegye. Hitbuzgalmi és lelkipásztori célra a kiadvány anyaga szabadon felhasználható.

Kiadja a Pécsi Egyházmegye, 2023

7621 Pécs, Dóm tér 2.

E-levelelcím: lectio.divina@pecs.egyhazmegye.hu

Honlap: lectiodivina.hu